SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Fors. fr föreg. nr.)

— Hvad jag har att säga, herr grefve, är förfördelande, djupt kränkande för er — låtom oss gå afsides.

— Ha ha ha! hånskrattade Vauvenard.

— Ni är — men jag vill affra helst tala vid er enskildt — ni är....

— Hvad jag är och hvem jag är, står icke skrifvet i er bibel, herre! Förkunna emellertid hvad ni känner, förkunna det högt, ropa gärna ut det med domsbasunens röst, jag är icke van att blekna för den.

— Ni befinner er på ett helgt rum, herr grefve, och vi böra ömsesidigt sansa oss, för att icke öfverskrida det tillbörliga. Vet emellertid, att jag numera känner tillräckligt af er befinnad, för att kunna tvinga er att fränträda de förhoppningar, med hvilka ni inställt er här. Men jag vet äfven den försonande pikt, mitt ämbete innebär. I visst afseende står kyrkan brödvid staten, staten straffar, kyrkan förlåter. Me ni måste också själf inse, att ni står vid en skiljeväg, i ert lif, inse att jag känner er, att edra egna gärningar binda er, vid ert fördärf, så vida ni ej förändrar er bana. Låt mig hviska ett ord i ert öra, jag ber er därom. Om jag uttalar det högt, bemfaller ni under lagarnes skyndande straff.

Och han lutade sig emot Vauvenard.

— Ni är en mördare, hviskade han, men omgifven af män, som ej vilja blottställa er. Ni är en brännmärkt förrymd galérslaf! tillade han. Men frikta ingenting af oss.

Utom Vauvenard hörde ingen dessa ord, men på honom verkade de med kraften af en ögonblicklig slagattack. Mellan de blekblå, skälfvande läpparne framglimmade de snöhvita tänderna, näsborrarne vidgade sig nästan frustande, häret reste sig.

Alla stodo slagna af häpnad vid anblicken af de hastiga, våldsamt skakande förändringarna hos honom.

För friherrinnan hade förhoppningarnas nyss så glänsande sol sjunkit ned i en svart natt. Hon kände en kallsvett bada sin kropp, kände huru hjärtat nästan upphörde att klappa, utan att hon förmådde röra sig från stället eller uttala ett ord. Robert, afundsam och feg, förbannade i sin själ hela världen, äfven sin mor, emedan han tyckte sig förrådd till och med af henne. Han förstod hvarken Vauvenards eller hennes lidande; han ansåg sig vara den, som förlorade mest af alla.

Uti Anges hjärta strålade en skär morgongryning; men hon visste icke ännu, huru den värld skulle komma att se ut, öfver hvilken den uppgick, om den skulle förvandla sig till ett paradis af kärlek eller en afgrund af förluster.

Trots och förakt, hån och vild beslutsamhet afspeglade sig nästan på en gång i Vauvenards ansikte. Hat och hämnd, djupa och oblidkeliga som i en korsikanares själ, brinnande som hos en fransman, fyllde hans bröst med en eld, osläcklig såsom Tartarens. Med ett raseri, numera utan alla tyglar, drog han sig tillbaka; en konvulsivisk ryckning skälfde genom hans leder; läpparne darrade.

Med en rörelse, hastig som en tanke, for handen inför brostficka.

— Hämnd, hämnd, vrålade han, hämnd!

En dolk blixtrade i hans hand. Ögat hvilade liksom fastnagladt på Anton, som nu reste sig upp ur kistan och afkastade liksvepningen.

Beslutsamt störtade Vauvenard öfver honom. Man hade ej anat denna oförsonliga djärfhet; alla stodo öfverraskade; man nästan gömde sina ansikten i händerna, för att slippa se den ohyggliga scenen. Ange kunde ej hindra att blunda till; hon såg ingen räddning. Ett nytt utrop af fasa ljöd i kyrkan.

Man hörde, huru en person tumlade omkull på golfvet, hörde ett dödsskri darra genom tämplet, en ed ljuda från snart stumma läppar.

Vauvenard hade hastat fram till den upphöjning, hvarpå Ankarsparre stod, för att med väpnad arm kasta sig öfver honom. Ett par steg voro redan uttagna, men allt var mörkt omkring honom, det enda, som han såg i mörkret, var Ankarsparre, föremålet för hans hat. Då han nådde trappstegen till upphöjningen och tog ut steget, förlorade han jämnvikten och föll. I fallet utsträckte han högra handen, för att taga emot sig, samma hand — den svarta handen — uti hvilken dolken glänste. Vapnets spets vände sig uppåt, och i fallet genomborradp den hans eget bröst.

Då man märkte hvad som inträffat, närmade sig kyrkoherden altaret, där han böjde sina knän och sammanknäppte händerna.

Efter en stund bortbars Vauvenard i samma kista, hvaruti Ankarsparre inburits.

Sfinxens gåta var löst, och hans undergång var dess omedelbara följd.

[illegible] den S. erhållit kännedom om Vauvenards föregående lif och hans ingrepp i Ankarsparres, slutar sig läsaren själf säkert ganska lätt.

Icke dessto mindre torde vi kanske böra nämna, att Pistol och Konrad i den bikt, hvari de för kyrkoherden redogjorde för sina förvillelser, såväl omtalade, hvilken del Vauvenard haft i mordet, som äfven hvad han inför Ange vid den mördades likkista uppenbarat om sin egen lefnad.

När Robert såg att allt var förloradt, skyndade han fram till sin mor och förde henne ut ur kyrkan och tillbaka till vagnen.

— Kör! befallde han kusken.

Vägen gick genom parken.

Den uppskakande och fasansvärda händelsen, till hvilken man varit vittne, Vauvenards fall och död, Antons återuppträdande samt den bittra känslan af ett ohjälpligt nederlag, åstadkom en fullständig tillintetgörelse hos honom. Ej ett ord kom öfver hans mun, men hans pulsar klappade våldsamt och läpparne ville knappast röra sig.

Midt i parken på en öppen plats syntes en hög ställning, öfverdragen med lärft. Friherrinnans befallning att uppresa ättefaderns, den gamle öfverste Soldans, monument hade blifvit utförd med en skyndsamhet, att det skulle vara färdigt till hennes bröllopsdag, i afsikt att aftäckas efter vigselaktens slut, eller i det ögonblick då vagnarne på återtärden passerade förbi platsen. Och när folket, som var placeradt där, nu såg friherrinnans vagn komma, föll omhänget och monumentet framstod. Det var en väl arbetad marmorbild i kroppslig storlek, uppställd på en ohuggen piedestal af granit.

Robert kände sin familjs historia.

Då han fick se sin stamfars allvarliga, marmorkalla anletsdrag, drog sig hans hjärta tillhopa af hat.

För honom föreföll bilden, allra hälst då den just aftäcktes i detta ögonblick, såsom ett hån från ett helt århundrade.

— Det är din förbannelse, tänkte han, som ännu förföljer oss.

Om han hade haft en lefvande person framför sig, skulle det troligtvis ha stannat vid denna tanke; men nu var det endast en marmorbild.

— Och vi — min mor och jag — vi skulle resa dig en ärestod, ägna dig en hyllning, som inför eftervärlden skulle vittna om vår egen blygd — ha ha ha!

Robert kände sig allt modigare och modigare.

— Jag vill kasta din förbannelse tillbaka i grafven och störta dig, såsom du har störtat oss. Ned med dig!

Friherrinnan hade ännu ej återkommit till sig själf, hon märkte icke att något ovanligt försiggick hos Robert.

Vagnen hade just nu hunnit fram till monumentet.

— Stanna! ropade Robert till kusken.

Vagnen stannade.

När friherrinnan såg upp, varsebleff hon Roberts besynnerliga utseende; men hon hann icke yttra sig, förrän han hoppade ur vagnen

— Hvad ärnar du göra? sporde hon förundrad.

Trotsande och föraktfullt blickade han upp till henne.

— Sätt dig upp igen, Robert, och låt oss skynda härifrån!

— Icke ännu, jag har något att uträtta här, innan jag en gång för alla lämnar detta ställe af så många sorger för oss.

Det var någonting Vauvenardiskt i det sätt, hvarpå han vände sig emot henne.

— Ser ni den där minnesstoden? frågade han.

— Näväl?

— Ni har låtit uppresa den.

— Hvad vill du säga därmed?

— Att vi äga rätt att taga bort den igen.

— Du skulle vilja — Nej, nej! Kom, och vi fara!

Den egennyttiga afunden och den dumma fåfängan hafva en enda son, trotset, och sonen är snart öfvermäktig både sin mor och sin far. Redan långt förut hade de hviskat till Robert: böj knä för oss, och vi gifva dig allt hvad du önskar dig! Och han hade höjt knä och ett ögonblick känt behaget af att betyda något. Men ögonblicket försvann, och han trodde sig nu mera fattig och usel än någonsin förut.

Ur grafven hade Ankarsparre uppstigit och beröfvat honom allt, och trotset vände sig äfven mot grafven, mot ättefadern, dess ropande röst.

Hans hjärta klappade häftigt och oroligt, pulsarne slogo med mångdubblad fart, men hyn var blek och gulaktig, och ögat stirrade kallt.

— Kom! bad modern.

— Om ett ögonblick — ej förr!

Friherrinnan hade aldrig sett honom sådan; hon kände sig ängslig af den bestämdhet, hvarmed han vägrade att uppfylla hennes önskan.

Långsamt aflägsnade han sig ifrån henne och nalkades stoden. Modern, hvars ömhet för Robert var hennes vackraste sida, nedsteg äfven ur vagnen och följde honom. Då han framkom till marmorbildens fotställning, stannade Robert och lade armarne i kors öfver bröstet.

— Det är således du, talade han för sig själf, som störtat en del af din egen familj i det usla elände, hvari vi sucka — du, som med en gräslig, skyhög, himmelsskriande orättvisa tillbakasatt och undertryckt oss — du, som med din förkastelsedom bundit oss vid Ixionshjulet af fördärf och söndersbitande hat!

— Robert, Robert! bad friherrinnan. Hvarför dessa ord — det är ju en marmorstod, till hvilken du talar!

— Så är det, min mor, af marmor var han, då han fällde vår dom, af marmor är han ännu!

— Dina ord uppröra mig — för all del, följ mig härifrån!

— Rör mig icke! Honom, vår förste onaturlige fiende, hvars fiendskap gått led från led ända till oss, honom när icke min hämd; men detta minne, detta monument hinnes däraf, och jag skall se det falla till mina fötter!

— Min gud, Robert, hvad vill du göra? — Ah, nalkas honom icke — stör ej de döde, himlens makter beskydda dem! Du älskar din mor; ja, du måste älska mig, ty jag har för din skull offrat allt, allt — hör därför hvad jag ber dig: följd mig härifrån!

Hon fattade hans hand, för att föra honom med sig; men med hårdhet stötte han henne tillbaka. Ett af svag modersömhet bortklemadt barn blir en dålig och elak son. Dignande, stödde hon sig mot ett närstående träd.

Robert hoppade upp på piedestalen ich grep med båda händer fast i marmorstoden.

Han skakade den — stoden rörde sig.

Friherrinnan skälfde af ångest. Den missaktning, han nyss visat henne, förnärmade djupt alla hennes ömmaste känslor; men då hon nu såg honom och ättefaderns snöhvita, stela gestalt liksom brottande med hvarandra ansikte mot ansikte, föreföll det henne, som om han kämpade en dödsstrid med en vålnad ur underjorden, och hennes styrka återkom. Med moderskärlekens ännu oförsvagade krafter ilade hon fram till honom.

Åter skakade Robert stoden — den vacklade — den förlorade jämvikten — den föll. Man hörde ett anskri och ett rosslande på samma gång.

Anskriet ljöd ur friherrinnans modershjärta; rosslandet kom från Roberts bröst.

Då marmorstatyn förlorade sitt fäste, föll den framstupa ned öfver Robert och krossade hans hufvud emot granitfoten.

Med honom dog öfverste Soldans siste manlige ättling af den kvinnliga linjen.

Då de öfriga gästerna, som först efter friherrinnan och Robert lämnade kyrkan, något senare på dagen anlände till stället, funno de en mor försänkt i den kvalfullaste sorg vid sin sons lik.

Kyrkan var redan tom och portarne stängda. Månen uppgick, septembermånen. Den snöhvita strålen från dess klara silfverlampa föll in genom templets höghvälfda fönster, det var en hvit dager, om äfven blek och matt, som utbredde sitt skimmer öfver föremålen. Månen är andarnes sol. Dess matta sken väcker icke en värld till lif, rörelse och prakt, men, vägledande af dess stilla stråle, sväfva drömgestalter med sakta vingar kring jorden, flyger längtan suckande till sitt mål, letar hoppet efter höga under, eller lifvas inbillningen af dunkla uppenbarelser. Det är ej en färgskiftande, brokig, äfventyrlig österländsk saga, som går upp med månen; det är en legend, full af hemligheter, rik på oförklarliga underverk. Skuggorna bilda sig till höga, dystra götiska hvalf, i hvilka kärleken hviskar, tron suckar och hoppet beder. I dessa stunder af mänsken böjer icke människan under sitt välde andarne, utan det är dessa, som böja henne under sig. Ju enklare vår uppfattning är, desto lättare hänföras vi af naturens egen magi.

I den tunna, bleka dager, som strömmade från månen och upplyste tämplets inre, sväfvade längs korsgången en skugga. Den rörde sig så lätt framåt, att man kunde tro den buren på osynliga vingar.

Skuggan var ingen annan än Rikissa.

— Det var här, sade hon, som han uppstod, som hans ögon fäste sig på mig. Han kom, för att hämta mig — ja, ja, han har nu endast gått förut: jag skall följa honom!

— Ringen glänste på hans finger — hvad det gladde mig! Det var min förlofningsring.

Då hon tystnade, tillkännagaf en hastig rörelse en väckt, oförmodad öfverraskning. I detsamma böjde hon sig ned. För den genom fönstret infallande månstrålen glänste någonting på golfvet, som hon med lifligt begär upptog.

— Det är ringen, utropade hon, full af glädje — min gud, det är ringen! Det är ej mera en dröm således att han varit här: det är en sanning!

Ringen hade fallit af Antons finger och blifvit kvarliggande.

— Nu kommer jag ihåg sagan om ringen, förtäljer hon: jag älskade någon, en ljus, vacker skepnad med glänsande lockar — — ack ja, jag minns att jag älskade honom! Men älskade han också mig? En natt — det var verkligen natt — den ljusa gestalten nalkades mig, jag öppnade mina armar — o, då förvandlade han sig till en svart, kolsvart ande! Då jag vaknade ur min dröm, var den glittrande ringen försvunnen från mitt finger, och en mörk, tung, blytung ring af järn hvilade kring mitt hufvud. En röst sade, att jag skulle sjunga och dansa, berätta sagor och skratta. Och jag har sjungit ett århundrade och berättat sagor ett annat. Och rösten sade, att ängeln skulle besöka mig och se mig om, och den har kommit till mig: än har jag sett den i hans ögn, än i gestalten af en blomma. När allt åter var godt, skulle han hämta mig till sig, och då skulle, såsom en gång förut, den vackra ringen åter glänsa på mitt finger. Nu glänser den där — ack, hur den glänser! Tyst — någon nalkas! — Det susar — det suckar — det är han!

I månskenet trodde hon sig se en ljus skepnad röra sig.

— Hans ansikte strålar — men hans panna är mörk. Ack, om jag kunde smeka molnet från hans panna!

— Han vinkar mig icke till sig, han ropar mig icke heller. Min Gud, skjuter han mig ifrån sig!

Hon lutade bekymrad hufvudet i sin hand.

— Men jag skall draga mig ifrån honom; jag skall gömma mig för honom; han skall icke få se mig!

Och hon drog sig allt längre och längre bort från altaret.

— Häruppe skall han icke se mig, men jag skall se honom.

Hon uppgick på läktaren. Framför orgelverket stod en stol; hon satte sig på den.

— Där är han åter — hans öga börjar att le. — Tyst! Glänsa icke tvenne hvita, klara vingar vid hans skuldra? — Ack, de växa, de bli allt större och större! — Han nalkas — han vinkar mig! — Men han ropar mig icke!

I detsamma lutade hon sig tillbaka och lade ofrivilligt sin arm på orgelverkets tangenter. Några hastigt försvinnande toner dallrade genom hvalfvet.

— Han kallar mig! utropade hon och sprang upp från sin plats. Jag kommer — kommer!

Och hon sjönk åter ned på stolen.

Morgonen därpå, då klockaren besökte kyrkan, fann han henne död vid orgeln. På fingret glimmade Antons ring, och det ännu öppna, ehuru stelnade ögat stirrade på altaret.

Var det väl Kristusbarnet på altartaflan, som, belyst af månens sken, föresväfvat hennes inbillning under nattens svärmeri?

Då man tömnade kyrkan aftonen förut, hade hon, som tagit plats i ett undangömt hörn, blifvit instängd, utan att någon anade det.

Samma dag tilldrog sig ytterligare en liten vacker och rörande scen på Johannisdal.

— Usch, ett sänt, rusk, fru Andersson. Blir man inte sjuk af de här vädret, är man bestämdt inte riktigt frisk.

REDWOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER
som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.
E. L. DREWRY, BRYGGERI

DE NYASTE och MODARNASTE
Dräkter och Öfverrokcar
ha vi nu på lager till edert påseende.
Besök oss eller skrif efter katalog och priser.
MODERN TAILORING CO
293 Fort Str. Telefon M 7584.
Winnipeg, Man.

Prenumerera på
FREE PRESS
vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Aibin Jones.

För SÄKERHET, Snabbhet och Trefnad
RES MED DEN GAMA TILLFÖRLITLIGA
CUNARD LINE
ETABLERAD 1840
Alla rekord slagna
ÖFVER ATLANTEN PÅ
4 DAGAR, 10-tim., 41 min.
SNABB RESA TILL SKANDINAVIEN
Dubbelpropeller, Tre-propeller och Fyra-propeller ångare.
Största, Snabbaste, Finaste i Världen.
LUSITANIA & MAURETANIA
CARMANIA · CARONIA · CAMPANIA
IVERNIA, SAXONIA
UNDER BYGGNAD
FRANCONIA & LACONIA
Dubbelpropeller — 18,000 Ton
Snabba förbindelser med alla skandinaviska och finska hamnar
Se våra agenter eng. specielle nya Tredje K. bekvämligheter.
THE CUNARD STEAMSHIP CO., Ltd.,
A. L. COHEN, HEADQUARTERS AND RANDOLPH STS., CHICAGO.
F. McCLELLAND, GENERAL TICKET AGENT
669 MAIN STREET · WINNIPEG, MAN., CANADA

SVENSK-ENGELSKA KORRESPONDENSKURSEN,
Winnipeg.
Landsmän i camperna och på farmerna, lär eder engelska!
Genom att taga undervisning af oss pr korrespondens kan ni lära er läsa och skrifva engelska i ert hem. Vi sända eder regelbundet lättförståeliga undervisningsbref och låta eder utföra skriftöfningar som sedan af oss återsändas med rättelser och förklaringar.
Priset är endast $6.00 pr kurs å tre månader. Om ni ej blir nöjd med resultatet får ni gratis deltaga i ännu en kurs.
Landsmän — ni måste lära er engelska ordentligt, om ni skall "komma fram" i detta land!
Sv.-Engelska Korrespondenskursen.
Box 734. — — — Winnipeg.

British Columbia.
Framtidslandet.
Vi hafva det bästa farm-, frukt- och trädgårdsland i närheten af Vancouver. Stadsegendomar, hus och tomter. Bref besvaras per omgående.
SCANDIA INVESTMENT CO.
Vancouver, B. C.
Suit 7, 319 Pender St., West.

60 YEARS' EXPERIENCE
PATENTS
TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &C.
Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. HANDBOOK on Patents sent free. Oldest agency for securing patents.
Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the
Scientific American.
A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms for Canada, $3.00 a year, postage prepaid. Sold by all newsdealers.
MUNN & Co. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

Alla som använda
Eddy's Silent Matches
Veta de inte spraka eller fräsa och ingen lukt; äro kvicka, säkra och trygga; fabricerade af
The E. B. Eddy Co., Limited,
Hull, Canada.
Begär dem af Er närmaste groceriman.

NORTHERN CROWN BANK
HUFVUDKONTOR - WINNIPEG.
Grundfond (autoriserad) $6,000,000 Inbetaldt kapital $2,200,000
DIREKTION
President .... Sir D. H. McMillan, K. C. M. G.
Vice President .... Capt. Wm. Robinson.
Jas. H. Ashdown H. T. Champion Frederick Nation
D. C. Cameron W. C. Leistikow Hon R. P. Roblin
General Manager Robt. Campbell
Supt. of Branches L. M. McCarthy
Alla slags bankaffärer utföres.
Konton uppföras å billiga villkor för enskilda, firmor, korporationer och sällskap.
Särskild omsorg egnas åt sparbanksafdelningen.
Cor. William & Nena TH. THORSTEINSSON, Manager
Filialer öfver hela Canada.

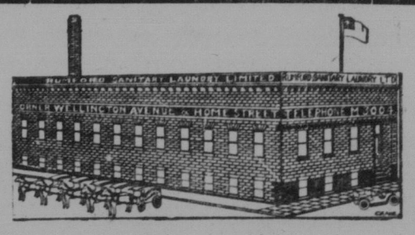

Vi göra ett förstklassigt arbete och ha vunnit stort förtroende. Ni skall finna det genom att pröfva oss.
Rumford Sanitary Laundry Limited.
Telefon Main 3004. Hörnet af Home & Wellington Str.

Glöm ej att prenumerera på
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN